

การสร้างความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม

BUILDING RECONCILIATION BETWEEN TEMPLES AND COMMUNITIES IN DON TUM DISTRICT
NAKHON PATHOM PROVINCE

พระครูวิชัยธรรมานุกุล

Phrakru Vichaidhamanugoon

มหาวิทยาลัยปทุมธานี

Pathumthani University

E-mail : cio.pravit@gmail.com

Received 7 June 2022; Revised 14 February 2023; Accepted 20 February 2023

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีเป็นการศึกษาวิจัยแบบผสานวิธี ใช้แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชน และแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างวัดและชุมชนเป็นกรอบการวิจัย พื้นที่วิจัย คือ อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม จำนวน 401 คน ใช้วิธีคัดเลือกแบบแบ่งชั้นอย่างเป็นสัดส่วน โดยเบื้องต้นทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จากนั้นจึงทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างเป็นระบบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชนิด คือ 1) แบบสัมภาษณ์ 2) แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยส่วนการวิจัยเชิงปริมาณ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ การวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิเคราะห์เนื้อหาแล้วเขียนบรรยายเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า

ความปลอดภัยในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า มีความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า หลักความถูกต้อง มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 ในขณะที่หลักความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06

การพัฒนาความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า มีความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการตัดสินใจ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 ในขณะที่การด้านการปฏิบัติการ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04

การสร้างความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 ในขณะที่ระดับเครือข่ายทางความสัมพันธ์ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99

คำสำคัญ: การสร้างความปลอดภัย, วัดกับชุมชน

Abstract

This is a mixed-methods study that combines qualitative and quantitative research. As a research framework, use the concept of reconciliation between the temple and the community, as well as the concept of the relationship model between temples and communities. Don Tum District in Nakhon Pathom Province served as the research site. Don Tum District residents comprised the sample group. A stratified selection method was used to select 401 people for Nakhon Pathom Province. (Stratified Proportional Random Sampling). A simple random sampling method was used to collect data, which was then randomized using a systematic random sampling method. In this study, two types of research tools were used to analyze the data: 1) an interview form and 2) a questionnaire. The statistics used to analyze the data in the quantitative research section were percentage values. The qualitative research methods of mean and standard deviation, as well as multiple regression analysis, were used to analyze content and write a descriptive description. The findings of the research were as follows:

Reconciliation in Don Tum District, Nakhon Pathom Province, discovered that overall opinion was favorable. The average was 4.10. When each aspect was considered, it was discovered that the correctness principle has the highest average mean (4.15), while the suitability principle has the lowest average (4.06).

The development of reconciliation between temples and communities in Don Tum District, Nakhon Pathom Province, discovered that overall opinion was high, with an average of 4.11 out of 5. When each aspect was considered, it was discovered that decision-making has the highest average with a mean of 4.15, while operational has the lowest average with a mean of 4.04.

In Don Tum District, Nakhon Pathom Province, it was discovered that the respondents had a general attitude on the temple and the community. The mean reached a maximum of 4.04. The correlation network had the lowest average, while the structural relationship had the highest average when each factor was taken into account (the mean was 4.12). (an average of 3.99).

Keywords: Building Reconciliation, Temples and Communities.

บทนำ

ประเทศไทยเป็นดินแดนพระพุทธศาสนา ประชาชนอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างสันติภาพ เพราะต่างมุ่งสร้างกุศลคุณงามความดี โดยยึดหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาในการดำเนินชีวิต เว้นจากการเบียดเบียนกัน ประกอบสัมมาอาชีพ ซื่อสัตย์ สุจริต แต่เมื่อเวลาแปรเปลี่ยนไปกลับพบว่า ประชาชนเกิดความขัดแย้งกันอย่างรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปรากฏการณ์ความรุนแรงทางการเมือง ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ในช่วงปี พ.ศ.2549-2553 นำมาซึ่งการสูญเสียชีวิตไม่ต่ำกว่า 100 คน บาดเจ็บอีกจำนวนมาก รวมถึงผู้สูญหายอีกจำนวนหนึ่งที่ยังไม่ปรากฏข้อมูล อีกทั้งความสูญเสียทางวัตถุ อาคาร สถานที่ต่างๆ อีกหลายแห่ง สังคมไทยในช่วงที่ผ่านมาเป็นยุค

แห่งความหวาดกลัวและหวาดระแวง ที่ประชาชนไม่สามารถพูดคุยเรื่องความคิดเห็นทางการเมืองเป็นการทั่วไป แม้กระทั่งการพูดคุยกับญาติ หรือเพื่อสนิท ในหลายชุมชนมีกลุ่มคนที่มีความคิดแตกต่างทางการเมืองกันอย่างชัดเจน เกิดการบ่มเพาะความเกลียดชังกัน จากการเลือกรับสื่อที่นำเสนอความคิดเห็นทางการเมืองที่สอดคล้องกับมุมมองของตนและแบ่งขั้วแยกกันอย่างเห็นได้ชัด ในบางพื้นที่เกิดการปะทะกันระหว่างสองกลุ่มที่เห็นต่างทางการเมือง มีการใช้อาวุธต่างๆ รวมถึงอาวุธปืนทำร้ายร่างกายกันทำให้มีผู้เสียชีวิต ยิ่งไปกว่านั้นความรุนแรงได้ขยายตัวไปถึงในระดับครอบครัว จนกระทั่งเกิดการเสียชีวิตและความสัมพันธ์ที่แตกร้าง จากความรุนแรงที่กล่าวมาอันนำมาซึ่งการสูญเสียอย่างประเมินค่ามิได้ และเกิดสภาพสังคมแห่งความหวาดระแวง คำถามที่ตามมาคือรากเหง้าของปัญหาของสังคมไทยคืออะไร ซึ่งมีหลายฝ่ายพยายามให้คำอธิบายต่อปัญหาดังกล่าวว่าเป็นการแข่งขันเชิงอำนาจ การทุจริตประพฤติดมิชอบของผู้มีอำนาจ ความรู้สึกที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม การถูกเลือกปฏิบัติ ช่องว่างทางเศรษฐกิจและสังคม ระหว่างคนจนกับคนรวย ตลอดจนโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากรที่แตกต่างกัน

การส่งเสริมความปรองดองและสันติสุขในสังคมนับได้ว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสม มีคุณค่าและคุณประโยชน์อย่างยิ่งทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น สังคมและประเทศชาติ ประเทศไทยที่ได้ชื่อว่า สยามเมืองแห่งรอยยิ้ม เป็นประเทศที่มีประชาชนผู้นับถือพระพุทธศาสนาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก แต่เนื่องจากสถานการณ์บ้านเมืองในช่วงหลายปีที่ผ่านมามีปัญหาความขัดแย้งและสถานการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้นในสังคมไทยอย่างต่อเนื่องซึ่งมีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ทั้งนี้มีข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ประเมินผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ว่าการบริการสาธารณะของรัฐเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินและการสูญเสียรายได้ประมาณ 330 ล้านบาท นั้นถือได้ว่าเป็นภาพสะท้อนความขัดแย้งของคนในสังคมไทยที่เลวร้ายและสร้างความสูญเสียทั้งแก่ประชาชน ก่อให้เกิดความเสียหายทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจกับไทยมากที่สุดในรอบ 20 ปี ในช่วงดังกล่าวได้มีการนำเสนอแผนปรองดองเพื่อปฏิรูปประเทศไทย สร้างความเป็นธรรมความเสมอภาคในสังคมกระทั้งการสร้างรัฐ สวัสดิการ เพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้งอย่างยั่งยืน ทว่าแผนปรองดองดังกล่าวที่ออกมาไม่ได้รับการยอมรับ และไม่ได้รับการนำไปปฏิบัติให้เกิดเป็นรูปธรรมแต่อย่างใด สถานการณ์ปัญหาความขัดแย้งที่รุนแรงดังกล่าว ดำเนินมาอย่างยาวนาน มีการชุมนุมทางการเมืองจัดตั้งเวทีการแสดงออกทางการเมืองของผู้ที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกันแต่ละฝ่าย มีการนำเสนอข่าวโจมตีกันให้เห็นอยู่โดยตลอด บางครั้งเกิดการกระทำผิดกฎหมายของกลุ่มต่างๆ มีการกระทบกระทั่งกันอย่างรุนแรงถึงขั้นสูญเสียทรัพย์สินมูลค่ามหาศาล ตลอดจนสูญเสียชีวิตของผู้คนเป็นจำนวนมาก ความขัดแย้งส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตของประชาชนทุกพื้นที่ ทำให้ประชาชนแตกความสามัคคีจนไม่อาจปรองดองกันได้ เป็นช่วงเวลาที่ไม่มีความสันติสุขในสังคมไทย เหตุการณ์ความขัดแย้งต่างๆ ก่อให้เกิดความสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สิน เกิดการเสียหายต่อการดำเนินชีวิตของประชาชนใน สังคมอย่างที่เราทราบดีซึ่งส่งผลกระทบในด้านลบต่อระบอบการปกครอง ระบบเศรษฐกิจ และระดับความเชื่อมั่นของต่างประเทศ อันเป็นส่วนหนึ่งของวิกฤตสังคมโลก ในปัจจุบัน (Masrungson, 2016)

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า ความสามัคคีเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเข้าไปดำเนินการแก้ไขปัญหาความแตกแยก ความขัดแย้งและความรุนแรง ดังนั้น ความสามัคคีจึงเป็นรากฐานในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความแตกแยก ความขัดแย้ง และความรุนแรงในสังคมได้อย่างดีเยี่ยม (Boranmoon, 2013) นักวิชาการและนักคิดส่วนใหญ่มีความเห็นพ้องกันว่า สาเหตุส่วนหนึ่งน่าจะมาจากยังมีประชาชนอีกจำนวนมากที่ยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของการเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม ขาดแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนที่ถูกต้องและเหมาะสม เพื่อทำให้เกิดความสุขสงบ ความสามัคคี ความปรองดองและสันติสุขในสังคม อันจะทำให้ทุกคนในสังคมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข (National Office of Buddhism,

2014) ทั้งนี้เพราะความขัดแย้งจากการใช้อำนาจ เพื่อดำเนินการตามความเชื่อ หรือให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ของตนเองในลักษณะที่ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าเป็นธรรม (King Prajadhipok's Institute, 2012) แต่หากสามารถสร้างความไว้วางใจ หรือการเข้าใจต่อกันเพื่อขัดเกลาดนเองในด้านความประพฤติ หรือการมีศีลตามแนวทางพระพุทธศาสนาจะผลดีต่อสังคม เพราะความสำนึกในการรักษาศีล หรือปฏิบัติตามศีล ได้แก่การฝึกหัดขัดเกลาดนเอง เพื่อความก้าวหน้าในคุณธรรมที่ยิ่งๆ ขึ้นไป และการคำนึงถึงประโยชน์ของผู้อื่นหรือของสังคม เพื่อประโยชน์อันจะทำให้เกิดความดำรงอยู่ด้วยดีของชุมชนของประชาชนในสังคม (Phra Brahmagunabhorn P. A. Payutta, 2009) นอกจากนี้การมีศีลจะส่งผลดีต่อการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข นอกจากนี้ยังเป็นส่วนสำคัญที่เพิ่มการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ และสร้างจิตอาสาในการปฏิบัติงานให้เพิ่มมากขึ้น เน้นการประสานงานระหว่างบ้าน วัด และชุมชน (Phramaha Kritsada Sobhanasilo, 2016)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม เพื่อให้ได้การสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนโดยเฉพาะในจังหวัดนครปฐม อันจะนำมาใช้ในการแก้ไขและขจัดปัญหาความขัดแย้งในสังคมที่ปรากฏให้เห็นในทุกวันนี้ จึงเห็นเป็นการสมควรที่จะทำการวิจัยเรื่อง การสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม เป็นการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งและเพื่อส่งเสริมให้เกิดความปรองดองและสันติสุขดังกล่าว โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมความปรองดองและสันติสุขมาเป็นแนวทางเพื่อให้เกิดประโยชน์และสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและกำหนดนโยบายต่อไป คำตอบที่ได้จากการวิจัยเรื่องนี้ คือ จะได้รูปแบบวิธีการหรือแนวทางในการส่งเสริมความปรองดองและสันติสุขต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับสภาพความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม
2. เพื่อศึกษาระดับการพัฒนาความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม
3. เพื่อนำเสนอการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม

สมมติฐานการวิจัย

ความปรองดอง 5 ด้าน ประกอบด้วย 1) หลักความถูกต้อง 2) หลักความเหมาะสม 3) หลักความบริสุทธิ์ 4) หลักความยุติธรรม 5) หลักความเสียสละ มีอิทธิพลต่อการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม

การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม” ผู้วิจัยได้ทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร วารสาร หนังสือ ตำราทางวิชาการโดยมีตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างความปรองดองสมานฉันท์

ความปรองดอง หมายถึง การกำหนดข้อตกลงร่วมกันปฏิบัติเพื่อให้เกิดความ สามัคคีในหมู่คณะหรือในชุมชน เพื่อในคนในชุมชนเกิดความรัก ความสมัครสมานสามัคคี ความ ประณีประนอม การยึดหยุ่น การปฏิบัติในทิศทางเดียวกัน ความสมานฉันท์ หมายถึง การสร้างความพึงพอใจร่วมกัน การสร้างความเห็น พ้องกันในการ

ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน ทำเหมือนกัน พร้อมใจกัน มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่สังคมโดยรวม หลักการสร้างความปลอดภัยของสมานฉันท์นั้น ควรเริ่มจากการสร้างความ ปลอดภัยในจิตใจของเรา ก่อน เพื่อสร้างสันติภาพสู่สังคมภายนอก นอกจากนี้หลักการสร้างความ ปลอดภัยของสมานฉันท์นั้น ควรเน้นหลักเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนา ขั้นตอนและกระบวนการต่างๆ ของการปลอดภัยนั้น ควรยึดหลักนิติธรรม หลักยุติธรรม และหลักเมตตาธรรม รวมถึงการตกลงที่จะอยู่ร่วมกันโดยไม่ใช้ความรุนแรง เพื่อหยุดยั้ง การมีชีวิตรอยู่ภายใต้ความกลัว เมื่อความกลัวหมดไป ให้ทำการสร้างความเชื่อมั่นและความเชื่อใจ และ การสร้างสังคมที่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น เครื่องมือในการสร้างความปลอดภัยเพื่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ เกิด ความไว้วางใจ การเอาใจเขามาใส่ใจเรา และการมีวัฒนธรรมประชาธิปไตย (A Culture of Democracy) ประกอบไปด้วยการเยียวยาทางจิตใจ (Healing) กระบวนการยุติธรรมสมานฉันท์ (Restorative Justice) และการเล่าความจริง (Truth-telling) และการชดเชย (Reparation)

2. แนวคิดเครือข่ายสังคม

เครือข่าย หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล องค์กร หน่วยงาน หรือ แนวความคิดที่มีความสอดคล้องกันซึ่งพิชาย รัตนดิกล ญ ฎเกศ (2552: 304-305) ได้อธิบายความ สัมพันธ์ของเครือข่ายไว้ 3 มิติ ได้แก่ (1) มิติทิศทางความสัมพันธ์ (2) มิติการดำรงอยู่ของสัมพันธ์ (3) มิติคุณค่าของความสัมพันธ์ จากแนวคิดเครือข่ายทางสังคมสามารถอธิบายถึงความสัมพันธ์ ระหว่างวัดกับชุมชน ดังนี้ วัดกับชุมชนมีความสัมพันธ์ในลักษณะผูกขาดกับวัฒนธรรม ประเพณี และเศรษฐกิจชุมชนรอบวัด มีลักษณะความสัมพันธ์ที่เข้มแข็ง เป็นความสัมพันธ์ที่เกิดจากการสั่ง สมประสบการณ์และความสัมพันธ์มายาวนานนับตั้งแต่อดีตจนกลายเป็นจิตสำนึกไปจนถึงจิตใจได้ สำนึกร่วมในชุมชนหรือสังคม เครือข่ายสามารถแบ่งออกได้ 2 ประเภทหลัก คือ 1) เครือข่ายในโครงสร้างที่เป็นทางการ เป็นเครือข่ายที่ถูกวางโครงสร้างทางความสัมพันธ์ไว้อย่างชัดเจน 2) ความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นทางการ เป็นเครือข่ายที่มีโครงสร้างค่อนข้างหลวมเป็น ความสัมพันธ์ที่ไม่ผ่านกฎระเบียบแบบแผน

3. แนวคิดและทฤษฎีของการมีส่วนร่วม

การมีส่วนร่วม หมายถึง กระบวนการเปิดโอกาสให้ประชาชนหรือบุคคลหรือกลุ่มบุคคลทุกระดับที่มีส่วน เกี่ยวข้องในกิจกรรมนั้น ๆ ได้มีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนทั้งในการร่วมคิด ร่วมวางแผน ร่วมตัดสินใจ ร่วมปฏิบัติ และร่วมประเมินผล การดำเนินงาน แสวงหาทัศนะ แลกเปลี่ยนข้อมูลการตัดสินใจและร่วมปฏิบัติและร่วมทำงานร่วมกันตลอดจนร่วมรับผิดชอบในผลที่จะเกิดขึ้นทั้งประโยชน์และผลกระทบ ของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

โคเฮนและ อัฟฮอฟ (Cohen & Uphoff, 1977) ได้แบ่งขั้นตอนการมีส่วนร่วม ออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) ประการแรกที่สุดที่จะต้องกระทำ คือ การกำหนดความต้องการและการจัดลำดับความสำคัญ ต่อจากนั้นก็เลือกนโยบายและประชากรที่ เกี่ยวข้องการตัดสินใจในช่วงเริ่มต้น การตัดสินใจช่วงดำเนินการวางแผนและการตัดสินใจในช่วงการปฏิบัติตามแผนที่วางไว้

2. การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ (Implementation) ประกอบด้วย การสนับสนุนด้าน ทรัพยากรการบริหารและการประสานความร่วมมือ ในส่วนที่เป็นองค์ประกอบของการดำเนิน โครงการนั้นจะได้คำถามที่ว่า ใครจะทำประโยชน์ให้แก่โครงการได้บ้างและจะทำประโยชน์ได้โดยวิธีใด เช่นการช่วยเหลือด้านทรัพยากร การบริหารงานและประสานงานและการขอความช่วยเหลือ เป็นต้น

3. การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ (Benefits) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ในเชิง ปริมาณและเชิงคุณภาพแล้ว ยังจะต้องพิจารณาถึงการกระจายผลประโยชน์ภายในกลุ่มด้วย ผลประโยชน์โครงการนี้รวมทั้งผลประโยชน์ในทางบวก และผลที่เกิดขึ้นในทางลบที่เป็นผลเสียของ โครงการซึ่งจะเป็นประโยชน์และเป็นโทษต่อบุคคลและสังคมด้วย

4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) การมีส่วนร่วมในการประเมินผลนั้น สิ่งที่สำคัญที่จะต้องสังเกตก็คือความเห็น (Views) ความชอบ (Preferences) และความคาดหวัง (Expectation) ซึ่งจะมีอิทธิพลสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลในกลุ่มต่าง ๆ ได้

การบริหารแบบมีส่วนร่วมมีประโยชน์ คือมีผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพของงาน ลด ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพิ่มกำลังใจของพนักงานหรือสมาชิก อันจะเป็นผลให้เกิดการยอมรับและมี ความผูกพันระหว่างบุคลากรด้วยกันและมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงมากขึ้นจากแนวคิดของนักวิชาการที่ กล่าวข้างต้น สรุปประโยชน์ของการบริหารแบบมีส่วนร่วมได้ 3 ส่วน ประกอบด้วย 1) ประโยชน์ที่เกิด กับหน่วยงาน โดยการบริหารแบบมีส่วนร่วมช่วยให้บรรยากาศและการสื่อสารในหน่วยงานดีขึ้น ความ ขัดแย้งลดลง ต้นทุนลดลงในขณะที่ผลผลิตเพิ่มขึ้นและหน่วยงานพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงได้ดีขึ้น 2) ประโยชน์ที่เกิดกับผู้บริหาร โดยฝ่ายบริหารสามารถบริหารพนักงานได้ง่ายขึ้น การตัดสินใจของ ฝ่ายบริหารมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้นเนื่องจากได้ข้อมูลและความคิดจากทุกฝ่ายและ แสดงถึงความสามารถในการบริหารได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และ 3) ประโยชน์ที่เกิดกับพนักงานโดย ความสัมพันธ์ระหว่างพนักงานกับ ฝ่ายบริหารและระหว่างพนักงานด้วยกันเองดีขึ้น พนักงานมีความ ไว้วางใจกันสูง สามารถพัฒนาความสามารถทางวิชาชีพได้ดีขึ้น มีความรับผิดชอบและผูกพันกับ หน่วยงานมากขึ้น รวมทั้งมีความเข้าใจกฎระเบียบและข้อจำกัดต่าง ๆ ได้ดีขึ้น และทุกคนให้ ความสำคัญกับการให้อำนาจในการตัดสินใจ พฤติกรรมภาวะผู้นำ ของผู้บริหารและการเข้ามามีส่วน ร่วมอย่างแท้จริงในทุกกระบวนการ โดยอยู่บนพื้นฐานของการไว้วางใจกันความผูกพันต่อองค์กรและ ความรู้สึกเป็นเจ้าของอย่างแท้จริง

ระเบียบวิธีวิจัย/วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixed Methods Research) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ พื้นที่วิจัย คือ อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ประชากร คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม จำนวน 33,616 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม 401 คน ใช้วิธีการคัดเลือกแบบแบ่งชั้นอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) โดยเบื้องต้นทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากนั้นจึงทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างเป็นระบบ (Systematic Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ชนิด ได้แก่ 1) แบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย แนวคิดเกี่ยวกับความปรองดอง การพัฒนาความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชน และแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชน ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .91 ใช้ศึกษาความคิดเห็นต่อการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม 2) แบบสัมภาษณ์ แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) ใช้ศึกษาการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม 3) แนวทางการสนทนากลุ่ม คัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญผู้ที่สามารถให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ในประเด็นเกี่ยวกับความปรองดองระหว่างวัดและชุมชน และทางการพัฒนาความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชน ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ พฤศจิกายน 2562 - พฤศจิกายน 2563 นำข้อมูลเชิงปริมาณมาประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางการวิจัย โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพ ใช้การวิจัยเอกสาร วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลแล้วนำมาเขียนบรรยายเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม สรุปได้ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 73.6 อายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 46.9 มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา-อนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 33.9 33.9 และมีอาชีพรับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 29.2

2. ความปรองดองในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า มีความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า หลักความถูกต้อง มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 ในขณะที่หลักความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06

3. การพัฒนาความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า มีความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการตัดสินใจ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 ในขณะที่การด้านการปฏิบัติการ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04

4. การสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 ในขณะที่ระดับเครือข่ายทางความสัมพันธ์ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99

การทดสอบสมมติฐานสามารถพยากรณ์ความสำเร็จของการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าในการทำนาย (R^2) เท่ากับ 0.842 จึงสามารถทำนายการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ได้ร้อยละ 84.20 โดยสามารถเขียนสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = .31 + .31 (X_1) + .48 (X_2) + .15 (X_3)$$

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z}_{tot} = .32 (Z_1) + .56 (Z_2) + .19 (Z_3)$$

ปัญหาและอุปสรรคในการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างจึงขาดการทำงานร่วมกันในการดำเนินกิจกรรม พื้นที่หลักในการพัฒนาหรือทำกิจกรรมยังคงเป็นพื้นที่ในชุมชนของประชาชน และยังขาดความเสียสละในการหวงแหนและรักษาสถานที่ที่ไม่ใช่ของตนเอง ข้อเสนอแนะในการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า มีการใช้พื้นที่วัดเป็นพื้นที่หลักในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ สร้างจิตสำนึกให้ประชาชนรักและหวงแหนสิ่งของที่เป็นสาธารณะ และสร้างเครือข่ายกับภายนอกในการร่วมมือกัน

อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยนี้พบว่า การสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม มีการอภิปรายผล ดังนี้

1. การอภิปรายผลการวิจัยเกี่ยวกับความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม

ความปรองดองในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า มีความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า หลักความถูกต้อง มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 ในขณะที่หลักความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 ซึ่งวัดและชุมชนกำหนดแนวทางการปฏิบัติตามหลักธรรม ส่งเสริมกิจกรรมในการปฏิบัติตนดี ยึดหลักความเป็นธรรม ความเสมอภาคเป็นจุดยืน จึงไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของสถาบันพระปกเกล้า (2555) ได้วิจัยเรื่อง การสร้างความปรองดองแห่งชาติ ผลการศึกษาแบ่ง ออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่งคือ รากเหง้าของความขัดแย้งทางการเมืองไทย และส่วนที่สองคือ ข้อเสนอกระบวนการสร้างความปรองดองในชาติ โดยข้อเสนอกระบวนการสร้างความปรองดองในชาติ ความแตกแยกทางความคิดอย่างกว้างขวางในสังคมไทยที่ยืดเยื้อยาวนาน สะท้อนให้เห็น ความจริงที่ว่าไม่มีความคิดเห็นของฝ่ายใดที่ถูกหรือผิดไปเสียทั้งหมด ท่ามกลางสภาวะความขัดแย้ง ในปัจจุบันที่แต่ละฝ่ายยังคงยึดมั่นอยู่ในจุดยืน (Position) ของตนเอง สิ่งที่ต้องริเริ่มดำเนินการโดยเร็วคือการสร้างบรรยากาศแห่งการปรองดองด้วยการเปิดพื้นที่ให้ทุกฝ่ายได้มีโอกาสถกเถียง แลกเปลี่ยนในวงกว้าง ต่อข้อเสนอ ทางเลือก และความเป็นไปได้ต่างๆ ในการสร้างความปรองดองใน ชาติ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้แต่ละฝ่ายสามารถก้าวออกจาก จุดยืนที่แตกต่างกันมาสู่จุดร่วมที่จะนำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสันติได้ ด้วยเหตุนี้ ข้อเสนอที่ได้จาก การรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องซึ่งยังคงมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอยู่นั้น จึงมีลักษณะเป็น ทางเลือกที่ยังมีใช้คำตอบสุดท้าย โดยขอให้ทุกฝ่ายให้ความร่วมมือในการสร้างความปรองดองบน พื้นฐานของความจริงใจและจริงใจด้วยกระบวนการพูดคุย (Dialogue) ใน 2 ระดับ คือ 1) ระดับ ตัวแทนทางการเมืองและกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียโดยตรง และ 2) ระดับประชาชนในพื้นที่ในลักษณะของ“เวทีประเทศไทย” ซึ่งจะทำให้สังคมได้ร่วมกันแสวงหาทางออกต่อความขัดแย้งทางการเมืองปัจจุบัน และออกแบบภาพอนาคตของประชาธิปไตยไทย ตลอดจนกติกาทางการเมืองที่ยอมรับได้ร่วมกันมา

2. การอภิปรายผลการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม

การพัฒนาความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า มีความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการตัดสินใจ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 ในขณะที่การด้านการปฏิบัติการ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 ซึ่งวัดและชุมชนมีการปรึกษาหารือ วิเคราะห์สาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น มีการประชุมวางแผนคัดเลือกรากเหง้า และกำหนดขั้นตอนในการจัดกิจกรรมอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจำเริญน้อย สิ่งหะรักษ์ (2555) ได้วิจัยเรื่อง “ศึกษาหลักสามัคคีธรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาท” ผลการวิจัยพบว่า 1) คำสอนเรื่องสามัคคีธรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาท หมายถึง ความพร้อม เปรียงกันปฏิบัติกิจการงานต่างๆ ด้วยความสมานฉันท์ เริ่มตั้งแต่ระดับปฏิบัติต่อตนเองและคนอื่น ชุมชน สังคม ประเทศ ให้ได้รับผลแห่งการปฏิบัติสามัคคีธรรมเท่าที่จะสามารถปฏิบัติตามได้ กล่าวคือ ในระดับโลกียะก็ทำให้เกิดความสงบสุขในสังคมการดำเนินชีวิตร่วมกัน ส่วนระดับโลกุตระก็สามารถ ส่งผลให้เป็นบรมมรรคผลสิ้นความทุกข์ได้ในที่สุด 2) หลักการปฏิบัติสามัคคี มีลักษณะ 3 ประการ คือการกระทำร่วมกันทางกาย ทางวาจา และทางใจ โดยยึดหลักกุศลกรรมบถ 10 ประการ ซึ่งสรุปลง ในสุจริต 3 ประการ วิธีการปฏิบัติ คือ ปฏิบัติตามหลักบุญกิริยาวัตถุ 3 ประการ ได้แก่ ทาน ศีล และ ภาวนา เป็นการปฏิบัติธรรมขั้นสูงเพื่อส่งผลสูงสุด 3) ผลของการปฏิบัติสามัคคีธรรมในพระพุทธศาสนาเถรวาทนั้น มีอยู่ 3 ประการ คือ ประโยชน์เพื่อตน คนอื่นและทั้งสองฝ่าย ความสงบ สุขของสังคมนั้นเอง ประโยชน์ของสามัคคีธรรมมีหลายประการด้วยกัน เริ่มจากชีวิตปัจจุบันการเข้าถึง สுகติ โลก สวรรค์ และหลุดพ้นจากความทุกข์ได้สิ้นเชิง ดังนั้น การศึกษาและปฏิบัติตามหลักสามัคคี ธรรม โดยการนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตร่วมกัน ปกป้องและให้อยู่ร่วมกัน สามารถ นำทางชีวิตของคนไทยให้อยู่

ร่วมกันด้วยความสุขและสันติในการสร้างสรรค์ประโยชน์ให้แก่ตนและ สังคมได้อย่างสมดุล หากผู้คนในสังคมให้ความสำคัญในการศึกษาและประพฤติปฏิบัติตามหลักสามัคคี ธรรมแล้ว ผลที่เกิดขึ้นก็สามารถเป็นประโยชน์ในชีวิตของตนและส่วนรวมได้จริง

3. การอภิปรายผลการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม

การสร้างความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 ในขณะที่ระดับเครือข่ายทางความสัมพันธ์ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 สอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหาทนต์ชัย บุณพิสุทธิ์ (2545) เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่อง บทบาทของวัดกับชุมชนเมืองในเขตบางรัก กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาแบ่งออกได้ 3 ประการ คือ 1) บทบาทของวัดต่อชุมชนตามหลักการแห่งธรรมวินัย 2) บทบาทวัดต่อชุมชนเมืองที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบัน 3) บทบาทที่เหมาะสมวัดกับชุมชนเมือง 4) ความสัมพันธ์ของวัดกับชุมชนเมือง จากการสรุปข้อมูลของศึกษาพบว่า 1) บทบาทของวัดต่อชุมชนตามหลักการแห่งธรรมวินัย หมายถึงการใช้ศีล สมาธิ ปัญญาเป็นตัวขับเคลื่อนในการจัดสภาพแวดล้อมและระเบียบของชุมชน และใช้วัดเป็นสถานที่อบรมสั่งสอนและบำเพ็ญบุญกุศลแก่ประชาชน 2) บทบาทวัดต่อชุมชนเมือง ที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบันพบว่า มี 7 ด้านใหญ่ๆ คือ (1) บทบาทด้านการศึกษา (2) บทบาทด้านการท่องเที่ยว (3) บทบาทด้านพิธีการทางศาสนา (4) บทบาทด้านสังคมสงเคราะห์ชุมชน (5) บทบาท ด้านเป็นสถานที่พักผ่อน (6) บทบาทด้านเป็นที่พึ่งพิงทางจิต ใจ (7) บทบาทด้านเป็นแหล่งอนุรักษ์ มรดกทางศิลปวัฒนธรรมไทย 3) บทบาทที่เหมาะสมวัดกับชุมชนเมือง ได้แก่ บทบาทที่สอดคล้อง กับหลักพระธรรมวินัยและสภาพปัญหาบริบทของชุมชนเมืองตามลักษณะทางกายภาพของวัด นั้นๆ 4) ความสัมพันธ์ของวัดกับชุมชนเมือง มี 3 ด้านใหญ่ๆ คือ มีความสัมพันธ์เชิงพื้นที่ซึ่งอยู่ใน เขตที่ตั้งเดียวกัน ความสัมพันธ์เชิงภาระหน้าที่ที่มีต่อกัน และความสัมพันธ์ที่เป็นไปตามวัฒนธรรม ประเพณี พิธีกรรมทางศาสนา โดยความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้มีรากฐานมาจากหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนาที่มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของสังคม

สรุปองค์ความรู้

ความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชน

ส่งเสริมกิจกรรม
ยึดหลักความเป็นธรรม ความเสมอภาค
ร่วมกันปรับเปลี่ยน
พิจารณาเหตุ สังเกตผล
วางแผนอย่างเหมาะสม
การมีส่วนร่วม
เปิดเผยข้อมูล
มีการติดตาม และประเมินผล
ทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ
มีบริการสาธารณะ
ใช้ฉันทามติ
รับฟังและปรับความคิดเห็น
การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน
รักษาสาธารณสมบัติ

การพัฒนาความปรองดองระหว่างวัดกับชุมชน

ปรึกษาหารือ
วิเคราะห์สาเหตุ
ประชุมวางแผน
กำหนดขั้นตอนกิจกรรม
สนับสนุนทรัพยากร
ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น
เชิญชวนคนในชุมชน
การถ่ายทอดความรู้
มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
การให้บริการสาธารณะ
รายงานปัญหาหรืออุปสรรค
แสดงความคิดเห็นร่วมกัน
ขอความร่วมมือจากองค์กรภายนอก

การสร้างความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม

สร้างเครือข่ายระดับปัจเจกบุคคล ระดับสถาบัน และนอกชุมชน
จัดกิจกรรมวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา
ร่วมกันรักษาวัฒนธรรมและค่านิยม
พระสงฆ์และผู้นำชุมชนเป็นผู้นำในการแสดงความคิดเห็น
มีจิตอาสา และเสียสละ
พัฒนาวัดเป็นศูนย์รวมจิตใจ และตลาดชุมชน
สร้างช่องทางการติดต่อสื่อสาร

ภาพประกอบที่ 1 การสร้างความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม

จากภาพประกอบที่ 1 แสดงองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับการสร้างความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม สามารถอธิบายได้ ดังนี้

การสร้างความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม มีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติตามหลักธรรม ส่งเสริมกิจกรรมการปฏิบัติตนดีโดยยึดหลักความเป็นธรรม ความเสมอภาค และร่วมกันปรับเปลี่ยน ผ่อนหนัก ผ่อนเบาจากการพิจารณาเหตุ สังเกตผล เมื่อเกิดปัญหา มีการวางตนในชุมชนอย่างเหมาะสม มีส่วนร่วมในการออกความเห็น เปิดเผยข้อมูลด้านงบประมาณให้ชุมชนได้รับทราบ พร้อมทั้งมีการติดตาม และประเมินผล ทำให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ เสมอภาค มีการบริการสาธารณะแก่ชุมชนอย่างเป็นธรรม ใช้ฉันทามติที่ไม่ขัดต่อกฎหมายโดยเท่าเทียมกัน รับฟังและปรับความคิดเห็นด้วยสันติวิธี มีการจัดกิจกรรมในการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน และร่วมกันรักษาสาธารณสมบัติของชุมชนและวัด

การพัฒนาความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม โดยการปรึกษาหารือ วิเคราะห์สาเหตุของปัญหา ร่วมประชุมวางแผนคัดเลือกกิจกรรม กำหนดขั้นตอนในการจัดกิจกรรม สนับสนุนทรัพยากรซึ่งกันและกัน นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาประยุกต์ เชิญชวนคนในชุมชนเข้าร่วมปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์จากการถ่ายทอดความรู้ ส่งเสริมให้ชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เกิดความสะดวกในการให้บริการสาธารณะ มีการนำปัญหาหรืออุปสรรครายงานต่อชุมชนเพื่อให้เกิดการแสดงความคิดเห็นร่วมกัน และขอความร่วมมือจากองค์กรภายนอก

การสร้างความปลอดภัยระหว่างวัดกับชุมชนในพื้นที่อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม สร้างเครือข่ายระดับปัจเจกบุคคล ระดับสถาบัน และเครือข่ายนอกชุมชน ร่วมกันจัดกิจกรรมวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา โดยการพึ่งพาอาศัยร่วมกันระหว่างวัดและชุมชน ร่วมกันรักษาวัฒนธรรมและค่านิยมของชุมชน พระสงฆ์และผู้นำชุมชนเป็นผู้นำในการแสดงความคิดเห็น ร่วมกันระดมความคิดเห็น มีจิตอาสาและเสียสละ เพื่อการพัฒนาวัดให้เป็นศูนย์รวมจิตใจ เป็นตลาดชุมชน

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบ การบูรณาการหลักพุทธธรรมเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการบริโภคอาหารของผู้สูงอายุในจังหวัดกาญจนบุรี มีข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย ประกอบด้วย ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ รวมทั้งข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

- 1) มีการเสริมสร้างความเข้มแข็งในการสร้างความปรองดองระหว่างวัดและชุมชนบนหลักความถูกต้อง มีความเหมาะสมและยุติธรรม
- 2) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมระหว่างวัดและชุมชนให้เกิดการมีส่วนร่วมกันทั้งในการตัดสินใจ การดำเนินงาน และร่วมกันรับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้น รวมถึงร่วมกันในการประเมินผลให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น
- 3) วัดและชุมชนควรสร้างความสัมพันธ์ร่วมกันในการจัดสร้างเครือข่ายจากภายนอกเพื่อสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมให้เกิดความยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

- 1) ควรประสานงานและร่วมกันดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นเพื่อการพัฒนาต่อไป
 - 2) ควรส่งเสริมการให้ความรู้ทั้งทางโลกและทางธรรมอย่างต่อเนื่องและทั่วทุกพื้นที่ เพื่อการต่อยอดทางการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม
 - 3) สร้างความเข้มแข็งในเรื่องคุณธรรมและความสามัคคีเพื่อให้เกิดความปรองดองอย่างยั่งยืน
- #### 3. ข้อเสนอแนะแนวทางการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรศึกษาเรื่องการสร้างเครือข่ายในการสร้างความปรองดองระหว่างวัดและชุมชนเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็ง
- 2) ควรศึกษาเรื่องการนำหลักธรรมมาประยุกต์ใช้ในการสร้างความปรองดองระหว่างวัดและชุมชน
- 3) ควรศึกษาเรื่องการส่งเสริมการสร้างความปลอดภัยตามหลักบวร

References

- Jumniannoi Singharak. (2012). "Study the unity in Theravada Buddhism". Research report. Faculty of Humanities and Social Sciences: Kamphaeng Phet Rajabhat University.
- Phra Maha Thanongchai Buranasutthi. (2002). The role of temples and urban communities in Bang Rak District Bangkok. Master's thesis Mahidol University
- Pichai Rattanadilok Na Phuket. (2009). Organization and Management. Nonthaburi: Think Beyin.
- Boranmoon, P. (2013). *A Model of Northeastern Thais' unity Reinforcement through Sanghavatthu (Fourfold Principle of Kindly Treatmen)* 4. The Research report of the Research Institute in the rich. Study and develop National Research University Office of the Higher Education Commission. The Institute of Wisdom: Mahamakut Buddhist University.
- Cohen, John M. and Uphoff, Norman T. (1977). *Rural Participation: Concepts and Measures for Project Design, Implementation and Evaluation*. In Rural Development Monograph No.2 The Rural Development Committee Center for International Studies. Cornell University, January.

Masrungson, P. (2015). Family Violence Management in Integrative Buddhist Perspective. *Journal of MCU Peace Studies*, 4(1), 221-242.

Phra Brahmaganabhorn (P. A. Payutto). (2009). *Buddhadhamma*. (15th ed). Bangkok: Sahadhammika.

Phramaha Kraitsada Sobhanasilo. (2016). Reconciliation Building By Five Precepts Observing Village Project In Ayutthaya Province. *Journal of MCU Social Science Review*, 5(3), 45-62.

